

натъ, сгъстенъ строй, предвождана отъ командира на дивизията и неговия щабъ, се впуска въ галопъ къмъ границата. Стихийно „ура“ разтръсва простора.

Единъ отъ граничните камъни, вдигнатъ на 21 септемврий при ликуването на народа...

Отсреща, откъмъ Добруджа, на едно слабо възвишение се показватъ конници съ знамена. Селяни отъ Владимирово — първото село, въ което ще влѣзатъ войскитѣ — идатъ да ги посрещнатъ. Новитѣ имъ копринени знамена плющятъ надъ безкрайнитѣ царевични и слънчогледови засаждания.

Владимирово е само на 2—3 клм. отъ границата. Сега цѣлото му население е при излаза отъ селото, наредено до една скромна арка, обкичена съ цвѣтя, съ портретитѣ на Н. В. Царя, Царицата и Престолонаследника... Когато стигнахме до тѣхъ, ние всички плачехме, плачеха и тѣ, прегръщаха ни, даряваха ни, цѣлуваха ни ржце. Появяването на полковникъ Пеневъ и на войскитѣ изтръгна изъ дълбинитѣ на душитѣ имъ едно нечувано „ура“. Офицери и войници минаватъ край тѣхъ,